

Bijbels perspectief

Het woord van de week

2 Petrus 1:3 en 4

Zijn goddelijke kracht immers heeft ons met alles, wat tot leven en godsvrucht strekt, begiftigd door de kennis van Hem, die ons geroepen heeft door zijn heerlijkheid en macht; door deze zijn wij met kostbare en zeer grote beloften begiftigd, opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de goddelijke natuur, ontkomen aan het verderf, dat door de begeerte in de wereld heerst.

Petrus borduurt, gelet op het gebruik van het bijwoord 'immers', in deze verzen blijkbaar voort op de aanhef van deze brief. We moeten dan vooral letten op vers twee, de zegenbede, die zegt: genade en vrede worde u vermenigvuldigd door de kennis van God en van Jezus, onze Heer. Er wordt de lezer in deze zegenbede nogal wat toegebeden, zoveel, dat Petrus spreekt over 'vermenigvuldigd'. Een zaak die wijst op een *onuitputtelijke* rijkdom aan genade en vrede. Dit doet denken aan Johannes die in het begin van zijn evangelie - ook onder het bijwoord 'immers' - spreekt over een ontvangen van 'genade op genade' (Joh. 1:16). Als oorsprong en bron voor 'genade' en 'vrede' noemt Petrus uitdrukkelijk 'de kennis van God en Jezus'.

In de gekozen verzen licht hij vervolgens de *rijke, onuitputtelijke* inhoud toe en spreekt hij over 'begiftigd (begenadigd) [zijn] door de kennis van Hem' - en met 'van Hem' doelt Petrus op de kennis van God én Jezus. Immers, de Vader heeft zich doen kennen - en doet zich kennen - in en door de Zoon. En hoe de Vader zich nog steeds doet kennen in en door de Zoon wordt heel in het bijzonder duidelijk op Golgotha. Daar werd de 'goddelijke kracht' 'met alles wat tot leven en godsvrucht strekt' gedemonstreerd, en bekrachtigd in en door de opstanding - leven bij uitstek! Onwillekeurig roept dit alles de woorden van Paulus in gedachten als hij zegt: 'alles schade te achten' 'om Hem te kennen en de kracht van zijn opstanding' (Filp. 3:8 en 10)! God de Vader heeft ons in zijn Zoon op grond van Golgotha begenadigd met 'kostbare en zeer grote beloften'.

Twee vragen naar aanleiding van het voorgaande: Allereerst, is het mijn verlangen om Hem te kennen en dat met eenzelfde drang als bij Paulus zichtbaar wordt in Filippenzen 3? Vervolgens, heb ik weet van de inhoud en betekenis van de beloften waarover Petrus hier spreekt en enig idee van het kostbare en de grote ervan? Op de eerste vraag zal ieder voor zich antwoord moeten geven. Wat de tweede vraag betreft, zowel Petrus alsook Paulus (in Filippenzen 3:11) verwijzen naar het meest ultieme resultaat ervan: deel aan de goddelijke natuur, ontkomen aan het verderf.

Dat resultaat kan en zal alleen werkelijkheid worden als de 'beloften' in en door mijn leven gestalte krijgen - ik ruimte geef aan... Gods Geest! Alleen zo zal ik veranderen van heerlijkheid tot heerlijkheid (2 Cor. 3:18), en zo tenslotte deel hebben aan de 'opstanding tussen de doden uit', 'aan de goddelijke natuur! Dit alles vraagt een door en door doordrongen zijn van de betekenis van het lijden, sterven en opstaan van Jezus Christus, een doordrongen zijn dat zich uit in een ons 'daarom' 'beijveren' (2 Petr. 10). Besef ik dat ik gegroepen ben, niet zo maar, maar 'door zijn heerlijkheid en macht'?